

PARAULA I VIDA

Saber descansar

Jesús a l'Evangeli convida els seus deixebles a separar-se de la multitud, de la seva tasca, i retirar-se amb Ell per descansar. Els deia: «*Veni ara vosaltres sols en un lloc despoblat i reposeu una mica*» (Mc 6,31). Cal saber equilibrar acció i contemplació, i trobar temps per al descans anual, setmanal i diari, per tal de regenerar la vida i la fe, amb el tracte amb Déu, amb els altres i amb un mateix.

Per tal de viure bé les vacances —el descans anual— i gaudir-les, el Papa Francesc fa dos anys deia que havíem d'aprendre a aturar-nos i apagar el mòbil «per cultivar el silenci, contemplar la natura i regenerar-nos en el diàleg amb Déu». Deixar de banda les presses, que roben temps al cor, i procurar el tracte amb Déu, recordant que Jesús «cada dia, abans de res, es retirava en oració, en silenci, en la intimitat amb el Pare». Cal descans físic, i també descans de l'ànima. Perquè no n'hi ha prou amb «desconnectar», cal descansar de debò. I per fer-ho, cal tornar al cor de les coses: aturar-se, estar en silenci, pregar, per «no passar de les presses de la feina a les presses de les vacances». Vigilar de no caure en el parany de l'activisme. Perquè acabarem més cansats que quan vam començar les vacances. «Si ens mantenim en contacte amb el Senyor i no anesteïem la part més profunda del nostre ésser, les coses que hem de fer no tindran el poder de deixar-nos sense alè i devorar-nos». Hem de poder connectar amb els altres, les seves ferides, i necessitats.

El ritme de la vida i de les famílies ha adquirit una velocitat que supera la nostra capacitat d'adaptació. Jesús, a l'Evangeli, no fa mai la impressió d'estar

agitats per la pressa. De vegades fins i tot perd el temps: tots el busquen i Ell no es deixa trobar, absorbit com està en l'oració. Recomana sovint no atabalar-se. Entre aquestes pauses hi ha precisament les vacances d'estiu, que potser estem vivint a l'agost. Són per a la majoria de les persones l'única ocasió per descansar una mica, per dialogar de manera distesa amb el cònjuge, jugar amb els fills, llegir algun bon llibre o contemplar en silenci la natura; en resum, per relaxar-se. Fer de les vacances un temps més frenètic que la resta de l'any significa arruïnar-les.

Amb tot, Jesús no s'irrita amb la gent que no li dona treva, sinó que «es commou», veient-los abandonats a si mateixos, «com ovelles sense pastor», i es posa a «ensenyar-los moltes coses» (Mc 6,34). Això ens mostra que també cal estar disposats a interrompre fins al merescut descans davant d'una situació de greu necessitat del proïsme. No es pot, per exemple, abandonar o aparcar en un hospital, un ancià al nostre càrrec, per gaudir sense molèsties de les vacances. No podem oblidar les moltes persones que no han triat la seva solitud, sinó que la pateixen. Mirem al voltant nostre per veure si hi ha algú a qui podem ajudar a sentir-se menys sol, amb una visita, una trucada, una invitació a veure'l un dia de les vacances: allò que el cor i les circumstàncies suggereixin. I no oblidem els qui han de treballar durant aquests dies del nostre descans. Siguem-los amatents.

En resum: aprofitem bé el temps de les vacances i aprenguem a saber descansar.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Urgell participa a les Jornades de Catequesi a Barcelona

«Compromesos amb la catequesi - Àmbits d'acció» és el títol amb el que es van celebrar les Jornades de Catequesi a Barcelona, entre el 30 de juny i l'1 de juliol. L'assistència va ser nombrosa de mossens i laics on també es trobava present el nostre Bisbat encapçalat per la Sra. Mariví Castaño, Subdelegada diocesana de Catequesi, amb alguns membres de la delegació. La salutació inicial va anar a càrrec de Mons. Francesc Conesa i Mn. Joan Àguila, President i Director del SIC respectivament. Mons. F. Conesa va encoratjar-nos a treballar per la transmissió de la fe, a ser testimonis i acompanyar els nens i joves en el procés de la seva fe, accentuant que som membres d'una comunitat cristiana i hem d'anar a la comunitat ja que, és l'origen, el lloc i l'objectiu.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El progrés dels pobles i la pau (I)

L'encíclica *Populorum progressio* de Pau VI, publicada el 26 de març de 1967, és com un fruit del Concili Vaticà II... La clau de la lectura d'aquesta encíclica està en les paraules conclusives: «El desenvolupament és el nou nom de la pau» (PP 87). Una afirmació que fa comprendre clarament que l'encíclica està en la línia de l'ensenyament de Joan XXIII a propòsit del tema de la pau. Com a

Pacem in terris, també a la *Populorum progressio* la perspectiva de fons és mundial, planetària. La qüestió social ha pres una dimensió mundial. Pel que fa al document precedent, sobre el qual Pau VI insisteix majorment, és l'actuació per aconseguir el desenvolupament. És a partir de l'angle qualitatiu del desenvolupament que van compreses les indicacions i els suggeriments de la *Populorum progres-*

sio. En altres paraules, el desenvolupament desitjat té algunes característiques ben precises. La primera, que és un desenvolupament moral, humanista i universal. El desenvolupament que està al centre de la qüestió social mundial no és només una qüestió econòmica, sinó un desenvolupament que concerneix la justícia, la solidaritat, l'home concret i la comunitat mundial sencera. És creixement en

humanitat de la humanitat. Coherent amb aquesta visió de la qüestió social, Pau VI, més que parlar d'Estats i de societats polítiques, prefereix parlar d'homes i pobles, pobres i rics, gairebé per subratllar que el desenvolupament integral dels pobles depèn de la col·laboració i de la cooperació de tots, individus i pobles, rics i pobres.

Mn. Eduard Salinas

PALABRA Y VIDA

Saber descansar

Jesús en el Evangelio invita a sus discípulos a separarse de la multitud, de su ocupación, y retirarse con Él para descansar. Les decía: «*Venid vosotros a solas a un lugar desierto a descansar un poco*» (Mc 6,31). Es necesario saber equilibrar acción y contemplación, y encontrar tiempo para el descanso anual, semanal y diario, para regenerar la vida y la fe, con el trato con Dios, con los demás y con uno mismo.

Para vivir bien las vacaciones —el descanso anual— y disfrutarlas, el Papa Francisco hace dos años decía que teníamos que aprender a detenernos y apagar el móvil «para cultivar el silencio, contemplar la naturaleza y regenerarnos en el diálogo con Dios». Dejar a un lado las prisas, que roban tiempo en el corazón, y procurar el trato con Dios, recordando que Jesús «todos los días, ante todo, se retiraba en oración, en silencio, en la intimidad con el Padre». Necesitamos descanso físico, y también descanso del alma. Porque no es suficiente con «desconectar», hay que descansar de verdad. Y para hacerlo, hay que volver al corazón de las cosas: detenerse, estar en silencio, rezar, para «no pasar de las prisas del trabajo a las prisas de las vacaciones». Vigilar no caer en la trampa del activismo. Porque acabaremos más cansados que cuando empezamos las vacaciones. «Si nos mantenemos en contacto con el Señor y no anestesiemos la parte más profunda de nuestro ser, las cosas que debemos hacer no tendrán el poder de dejarnos sin aliento y devorarnos». Debemos poder conectar con los demás, con sus heridas, y necesidades.

El ritmo de la vida y de las familias ha adquirido una velocidad que supera nuestra capacidad de adaptación. Jesús, en el Evangelio, nunca da la impresión de estar agitado por la prisa. A veces incluso pierde el tiempo: todos le buscan y Él no se deja encontrar, absorto como está en la oración. Recomienda a menudo no agobiarse. Entre estas pausas se encuentran precisamente las vacaciones de verano, que quizás estamos viviendo este agosto. Son para la mayoría de las personas la única ocasión para descansar un poco, para dialogar de forma distendida con el cónyuge, jugar con sus hijos, leer algún buen libro o contemplar en silencio la naturaleza; en resumen, para relajarse. Hacer de las vacaciones un tiempo más frenético que el resto del año significa arruinarlas.

Sin embargo, Jesús no se irrita con la gente que no le da tregua, sino que «se conmueve», viéndoles abandonados a sí mismos, «como ovejas sin pastor», y se pone a «enseñarles muchas cosas» (Mc 6,34). Esto nos muestra que también es necesario estar dispuestos a interrumpir hasta el merecido descanso ante una situación de grave necesidad del prójimo. No se puede, por ejemplo, abandonar o aparcar en un hospital, un anciano a nuestro cargo, para disfrutar sin molestias de las vacaciones. No podemos olvidar a las muchas personas que no han elegido su soledad, sino que la sufren. Miremos a nuestro alrededor para ver si hay alguien a quien podamos ayudar a sentirse menos solo, con una visita, una llamada, una invitación a verle un día de las vacaciones: lo que el corazón y las circunstancias sugieran. Y no olvidemos a quienes deben trabajar durante estos días de nuestro descanso. Seamos atentos. En resumen: aprovechemos bien el tiempo de las vacaciones y aprendamos a saber descansar.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Solemnitat de Sant Pere i Sant Pau al Santuari de Núria

El Santuari de la Mare de Déu de Núria, patrona de la Diòcesi d'Urgell, es va omplir de pelegrins el 29 de juny, un any més, per celebrar amb devoció la festa dels Sants Apòstols Pere i Pau. La diada d'enguany va aplegar diversos col·lectius: la Trobada de la Gent Gran del Ripollès, un grup de pelegrins de la parròquia de Torà, un altre grup de la Parròquia de Sant Ot de La Seu d'Urgell i els amics de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Núria. Enguany, aquesta diada també s'ha escaigut amb l'obertura de l'exposició organitzada per la Vall de Núria: «1923 Josep Danés, l'arquitecte que transformà Núria» amb motiu del centenari de la col·locació de la primera pedra del nou complex del santuari, el 15 d'agost de 1923. La Missa fou presidida per Mn. Ignasi Navarri, Vicari general del Bisbat d'Urgell i Rector de la Parròquia de Sant Ot de La Seu d'Urgell; i concelebrada per Mn. Fermí Manteca, Rector de la parròquia de Torà i pel P. Martín Hinojosa, Sacerdot mexicà en període d'estudis al Bisbat d'Urgell.

En acabar la Santa Missa es va dur a terme la processó, on es van cantar els goigs en honor a Sant Pere i, finalment, es procedí a la benedicció del terme i a la benedicció de les tradicionals farinetes i dels pans beneïts, amb les que es festejava l'obertura de la temporada amb l'arribada anual dels ramaders a la Vall de Núria.

■ **Felicitaçió de la Cúria a Mons. Vives.** Els membres de la Cúria diocesana i els treballadors del Bisbat, els preveres i alguns delegats diocesans, amb el Rector i els seminaristes de la Diòcesi es

van aplegar el 23 de juny al migdia, a la sala d'actes de la Casa del Bisbat, per felicitar l'Arquebisbe Joan-Enric Vives per la seva onomàstica del 24 de juny. Mn. Josep Maria Mauri, el Representant Personal del Copríncep i Vicari general, va ser l'encarregat de felicitar l'Arquebisbe en nom de tots els presents, i ho va fer, seguint la tradició, parlant de la figura de Sant Joan Baptista i la seva tasca de precursor en els camins de la fe. Va posar en relleu de qui-

na manera segueix vigent el missatge i l'acció de Sant Joan en el temps actual, assegurant que la llavor d'avui serà un missatge important per a les generacions del futur. Mons. Vives va agrair les paraules de Mn. Mauri i l'assistència dels aplegats per a la festa en aquell moment i les seves famílies, i va agrair la seva tasca i col·laboració en la gestió dels diferents serveis i delegacions durant l'any. L'acte es va cloure compartint amb germanor la coca i el cava.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

LA PASSIÓ PER L'EVANGELITZACIÓ

La crida a l'apostolat

Comencem avui un nou cicle de catequesis: la passió per l'evangelització, és a dir, el zel apostòlic. Es tracta d'una dimensió vital per a l'Església: la comunitat dels deixebles de Jesús de fet neix apostòlica, neix missionera, no proselitista. I avui voldria començar amb un episodi evangèlic: la crida de l'apòstol Mateu (cf. Mt 9,9-13).

Tot comença per Jesús, el qual «veu» —diu el text— «un home». Pocs veien en Mateu tal i com era: el coneixien com aquell que estava «assegut a la taula de recaptació d'impostos».

Als ulls de Jesús, Mateu és un home, amb les seves misèries i la seva grandesa. Jesús s'acosta a ell, perquè tot home és estimat per Déu. Aquesta mirada de Jesús que és bo-

nica, que veu l'altre, sigui qui sigui, com un destinatari d'amor, és l'inici de la passió evangelitzadora. Tot parteix d'aquesta mirada que aprenem de Jesús.

Com és la nostra mirada envers els altres? Quantes vegades veiem els defectes i no les necessitats; quantes vegades etiquetem les persones pel que fan o el que pensen! Jesús mira sempre cadascú amb misericòrdia, encara més, amb predilecció. I els cristians són cridats a fer com Crist.

Per tant, tot comença amb la mirada de Jesús, «Veí un home», Mateu. Això segueix —segon pas— un moviment. Primer la mirada, Jesús veí, després el segon pas, el moviment. Mateu estava assegut al despatx dels impostos; Jesús li va

dir: «Segueix-me». I ell «s'aixecà i el va seguir».

Tercer pas, una meta. Després d'haver-se aixecat i haver seguit Jesús, on anirà Mateu? Podríem imaginar que, canviada la vida d'aquell home, el Mestre el condueixi cap a nous encontres, noves experiències espirituals. En primer lloc, Jesús va a casa seva; allí Mateu li prepara «un gran banquet», en el qual hi havia «molts publicans», és a dir, gent com ell. Mateu retorna al seu ambient, però hi torna canviat i amb Jesús.

El seu zel apostòlic no comença en un lloc nou, pur, un lloc ideal, llunyà, sinó allí, comença allí on viu, amb la gent que coneix.

Dimecres, 11 de gener de 2023

L'Església de Sant Víctor de Seurí, al Pallars Sobirà

Enclavada a la pintoresca comarca del Pallars Sobirà, l'Església de Sant Víctor de Seurí s'erigeix com un símbol d'herència cultural i espiritual. Aquesta joia arquitectònica, d'origen romànic i amb una història que es remunta al segle XIII, captiva amb la seva elegància sòbria i el significat profund. Testimoni viu de l'art sacre i la fe ar-

El temple no només és un lloc de culte sinó també un pont entre el passat i el present. Els fidels i visitants poden submergir-se en la rica història del lloc, aprendre sobre les tradicions religioses arrelades a la regió i reflexionar sobre la transcendència de la fe a la vida quotidiana.

La tasca de restaurar els frescos de l'Església de Sant Víctor de Seurí va ser encomanada al reconegut pintor Santi Moix, la mestria i sensibilitat artística del qual han deixat una empremta indeleble en aquesta monumental obra d'art.

Durant uns quants anys, Moix es va lliurar apassionadament a la tasca de tornar la vitalitat i l'esplendor als antics murals. El seu enfocament meticulós i respectuós va permetre rescatar els detalls originals i realçar els colors esvaïts pel temps. El resultat és una resurrecció pictòrica que encanta i emociona els qui tenen el privilegi de contemplar aquestes meravelloses creacions. El treball de Santi Moix en la restauració dels frescos fa canviar la percepció del visitant sobre el valor artístic i històric de l'Església de Sant Víctor, i vol deixar un llegat per a les properes generacions on el passat i la fe s'uneixin en bona harmonia.

L'interior de l'església mostra la vivesa de l'acoloriment de l'obra de Moix. En creuar les portes, creients i curiosos són rebuts per una atmosfera de serenitat diferent. La il·luminació tènue, filtrada pels vitralls de colors, crea un ambient místic que sembla suspendre el temps. Els frescos res-

relada a la regió, la seva estructura emmarcada per l'exuberant paisatge muntanyós, convida a endinsar-se en un món d'espiritualitat i contemplació. Els murs de pedra, les altes columnes i els detalls arquitectònics acuradament llaurats reflecteixen la destresa artesanal de temps passats.

taurats, amb els colors vívids i les narracions bíbliques, són testimoni de la devoció i la creativitat de les noves generacions. Cada racó vol explicar una història.

Aplec a Montgarri

El dia 2 de juliol tingué lloc el tradicional Aplec de la Mare de Déu de Montgarri, o «La Pregària» de Montgarri, que any rere any aplega els devots i fidels de la Verge Maria de la Vall d'Aran, els Pallars, la Ribagorça i l'Arieja. Enguany fou presidit per l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives que estigué acompanyat per l'Arxiprest de la Val d'Aran, Mn. Pere Balagué, i per Mn. David Codina. Hi assistiren les autoritats encapçalades per la Magnífica Sra. Síndica de la Vall d'Aran, Sra. Maria Vergés; l'Alcalde de Naut Aran, Sr. Cèsar Ruiz-Canela; alguns Magnífics Srs. Consellers del Conselh Generau i altres Regidors i Consellers de la Vall d'Aran. El grup d'Amics de Montgarri, que celebren els 50 anys de la seva creació, amb el grup de Pelegrins de Sant Girons vinguts de l'Arieja i una gran assemblea de fidels també hi participà activament. A la seva homilia —amb fragments en català, aranès, castellà i francès— l'Arquebisbe destacà el valor de la visita de la Mare de Déu a la seva parenta Elisabet com un signe que també els cristians hem d'estar amatents a les necessitats dels nostres germans, especialment dels qui més necessitat tinguin de nosaltres.

Compartir i descobrir A Balaguer.

Els novicis del Curs Sistemàtic de Formació del CEVRE van gaudir d'un dia per «compartir i descobrir» amb la comunitat contemplativa de les Germanes Clarisses del Sant Crist de Balaguer, el passat 1 de juny.

Els rebé Mn. Joan Pujol, Rector del santuari, que va fer una introducció a la història del santuari i el seu missatge espiritual de protecció per a tots

els ciutadans i ciutadanes de Balaguer.

La comunitat de Germanes Clarisses els acollí al santuari on compartiren una estona de pregària a través de dues danses contemplatives i la benedicció del Santíssim. Va ser un moment tan emocionant per la seva bellesa i el silenci contemplatiu que ens ajudà a entrar en el nostre interior i a sintonitzar amb Jesús presidits per

la Creu del Sant Crist de Balaguer. Després van visitar els espais de la comunitat que, d'una manera senzilla i pedagògica, les Germanes els explicaren la seva vida quotidiana. I mentre anaven fent el camí comunitari de descoberta, aprofitaren per compartir experiències personals, interessar-nos mútuament per la nostra vida i veure com la crida al seguiment de Jesús pel camí de la Vida Consa-

grada s'encarna en diferents carismes i formes de seguiment.

Després, al Monestir de les Avellanes, Robert Porta, Director de la casa d'acollida, els explicà la història del monestir. La jornada acabà amb la celebració de l'Eucaristia a l'església del monestir. Agraïm l'acollida dels Germans Maristes en la persona del Superior de la Comunitat, Gmà. Miquel Romeu.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

7. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Nm 11,4b-15 / Sl 80 / Mt 14,22-36]. Sant Sixt II, papa (grec, 257-258), i els seus 4 diaques, mrs.; sant Gaietà (Cayetano, Vicenza, 1480-Nàpols, 1547), prev. fund. Teatins (CR, 1524).

8. □ Dimarts [Nm 12,1-13 / Sl 50 / Mt 15,1-2.10-14]. Sant Domènec (Domingo) de Guzmán (†1221), prev. d'Osma, fund. Dominics (OP) a Tolosa de Llenguadoc (1215) per combatre els albigesos.

9. ■ Dimecres [Os 2,14b.15b.19-20 / Sl 44 / Mt 25,1-13]. Santa Teresa Beneta de la Creu (Edith Stein), mr. carmelitana, copatrona d'Europa; sant Romà, mr. (s. III); sant Esteve, bisbe i mr.; santa Càndida M. Cipitria Barriola, fund. Filles de Jesús.

10. ■ Dijous [2C 9,6-10 / Sl 111 / Jo 12,24-26]. Sant Llorenç, diaca hispànic i mr. a Roma (s. III); sant Deodat o Adeodat, proletari; santa Astèria, vg. i mr.

11. □ Divendres [Dt 4,32-40 / Sl 76 / Mt 16,24-28]. Santa Clara (Assís, 1193-1253), vg. fund. Clarisses (OSC, 1212), patrona de la televisió; sant Tiburci, mr.

12. ■ Dissabte [Dt 6,4-13 / Sl 17 / Mt 17,14-20]. Urgell: ■ Beats Eusebi Codina i Millà, Ramon Illa i Sàlvia i Sebastià Riera i Coromina, rel., i companys, mrs. Santa Joana Francesca de Chantal, rel.

13. ■ Diumenge vinent, XIX de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [1R 19,

9a.11-13a / Sl 84 / Rm 9,1-5 / Mt 14,22-33]. Beats Josep Tàpies i Sala i companys, prevs., mrs. Lleida: Beats Josep M. Ormo i Seró, rel., i companys màrtirs, missioners fills del Cor Immaculat de Maria. Sant Poncià, papa (230-235), exiliat a Sardenya amb sant Hipòlit, prev., considerats màrtirs. Beats màrtirs claretians de Barbastre (1936); sant Cassià, mestre mr. a Ímola (s. III); santa Concòrdia, mr.; santa Aurora, vg. i mr.

La Transfiguració del Senyor

COMENTARI

▶ Lectura de la profecia de Daniel (Dn 7,9-10,13-14)

Tot mirant la visió, vaig veure que posaven uns trons, i un Vell venerable s'hi assegua. El seu vestit era blanc com la neu i els seus cabells, com la llana blanquejada. El tron on seia era de flames i les rodes de la seva carrossa eren de foc ardent. Davant d'ell naixia i corria un riu de foc. Els seus servidors eren mil milers, els seus assistents, deu mil miríades. El tribunal s'asseguà i foren oberts els llibres. Després, tot mirant aquella visió de nit, vaig veure venir enmig dels núvols del cel com un Fill d'home, s'acostà al Vell venerable, el presentaren davant d'ell i li fou donada la sobirania, la glòria i la reialesa, i tots els pobles, tribus i llengües li faran homenatge. La seva sobirania és eterna, no passarà mai, la seva reialesa no decaurà.

▶ Salm responsorial (96)

R. *El Senyor és rei, l'Altíssim sobre la terra.*

El Senyor és rei. La terra ho celebra, / se n'alegren totes les illes. / Foscor i nuvolades vetllen entorn d'ell, / justícia i raó sostenen el seu tron. R.

Es fonen com cera les muntanyes / davant del Senyor de tota la terra. / El cel proclama la seva justícia, / i tots els pobles contempen la seva glòria. R.

Perquè vós sou el Senyor, / l'Altíssim sobre tota la terra, / i excels per damunt de tots els déus. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pere (2Pe 1,16-19)

Estimats, tot el que us vam fer saber del poder i de la vinguda gloriosa de Jesucrist, el nostre Senyor, no era tret de faules hàbilment teixides. Nosaltres mateixos vam contemplar amb els nostres ulls la seva grandesa, quan rebé de Déu Pare honor i glòria, i una veu que venia de la glòria majestuosa de Déu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui jo m'he complagut.» Aquesta veu del cel, nosaltres la vam sentir quan érem amb ell a la muntanya santa. Això ens ha confirmat les paraules dels profetes, i vosaltres fareu bé d'escoltar-les amb tota atenció, ja que són una llum que fa claror en un lloc fosc, mentre espereu que neixi el dia i l'estrella del matí surti a l'horitzó dels vostres cors.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 17,1-9)

Sis dies després, Jesús va prendre amb ell Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume, i se'ls enduguà a part dalt d'una muntanya alta. Allí es transfigurà davant d'ells: el seu rostre es tornà resplendent com el sol, i els seus vestits, blancs com la llum. Llavors se'ls van aparèixer Moisès i Elies, que conversaven amb Jesús. Pere digué a Jesús: «Senyor, és bo que estiguem aquí dalt. Si vols, hi faré tres cabanes: una per a tu, una per a Moisès i una altra per a Elies». Encara parlava, quan els cobrí un núvol lluminós, i una veu digué des del núvol: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo». Els deixebles, en sentir-ho, es van prosternar amb el front a terra, plens de gran temor. Jesús s'acostà, els tocà i els digué: «Aixequen-vos, no tingueu por». Ells van alçar els ulls i no veieren ningú més que Jesús tot sol. Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els va donar aquesta ordre: No digueu res a ningú d'aquesta visió fins que el Fill de l'home hagi resuscitat d'entre els morts.

▶ Lectura de la profecia de Daniel (Dan 7,9-10,13-14)

Miré y vi que colocaban unos tronos. Un anciano se sentó; su vestido era blanco como nieve, su cabellera como lana limpiísima; su trono, llamas de fuego; sus ruedas, llamaradas. Un río impetuoso de fuego brotaba y corría ante él.

Miles y miles lo servían, millones estaban a sus órdenes. Comenzó la sesión y se abrieron los libros.

Seguí mirando. Y en mi visión nocturna vi venir una especie de hijo de hombre entre las nubes del cielo. Avanzó hacia el anciano y llegó hasta su presencia. A él se le dio poder, honor y reino. Y todos los pueblos, naciones y lenguas lo sirvieron. Su poder es un poder eterno, no cesará. Su reino no acabará.

▶ Salmo responsorial (96)

R. *El Señor reina, altísimo sobre toda la tierra.*

El Señor reina, la tierra goza, / se alegran las islas innumerables. / Tiniebla y nube lo rodean, / justicia y derecho sostienen su trono. R.

Los montes se derriten como cera / ante el Señor de toda la tierra; / los cielos pregonan su justicia, / y todos los pueblos contemplan su gloria. R.

Porque tú eres, Señor, / altísimo sobre toda la tierra, / encumbrado sobre todos los dioses. R.

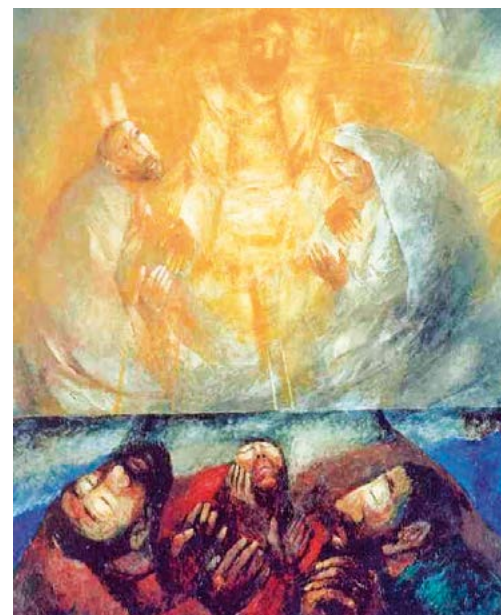
▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pedro (2Pe 1,16-19)

Queridos hermanos: No nos fundábamos en fábulas fantasiosas cuando os dimos a conocer el poder y la venida de nuestro Señor Jesucristo, sino en que habíamos sido testigos oculares de su grandeza. Porque él recibió de Dios Padre honor y gloria, cuando desde la sublime Gloria se le transmitió aquella voz: «Éste es mi Hijo amado, en quien me he complacido». Y esta misma voz, transmitida desde el cielo, es la que nosotros oímos, estando con él en la montaña sagrada. Así tenemos más confirmada la palabra profética y hacéis muy bien en prestarle atención como a una lámpara que brilla en un lugar oscuro, hasta que despunte el día, y el lucero amanezca en vuestros corazones.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 17,1-9)

En aquel tiempo, Jesús tomó consigo a Pedro, a Santiago y a su hermano Juan y subió con ellos aparte a un monte alto. Se transfiguró delante de ellos, y su rostro resplandecía como el sol, y sus vestidos se volvieron blancos como la luz. De repente se les aparecieron Moisès y Elías conversando con él. Pedro, entonces, tomó la palabra y dijo a Jesús: «Señor, ¡qué bueno es que estemos aquí! Si quieres, haré tres tiendas: una para ti, otra para Moisès y otra para Elías.» Todavía estaba hablando cuando una nube luminosa los cubrió con su sombra, y una voz desde la nube decía: «Éste es mi Hijo, el amado, en quien me complazco. Escuchadlo.» Al oírlo, los discípulos cayeron de bruces, llenos de espanto. Jesús se acercó y, tocándolos, les dijo: «Levantaos, no temáis.» Al alzar los ojos, no vieron a nadie más que a Jesús, solo. Cuando bajaban del monte, Jesús les mandó: «No contéis a nadie la visión hasta que el Hijo del hombre resucite de entre los muertos.»

«Aquest és el meu Fill, el meu estimat, escolteu-lo»

La Transfiguració de Sieger Köder

L'anunci que va fer Jesús sobre la seva passió i mort va deixar desconcertats els apòstols. Només cal veure la reacció de Pere, uns versets abans: *Déu te'n guard, Senyor! A tu això no et passarà.* Pere no vol acceptar la passió del seu mestre. Per això Jesús li contesta: *Ves-te'n d'aquí Satanàs!* Tot i que fa un moment que l'acaba de proclamar com a Messies, Fill del Déu viu. És difícil acceptar la passió. Per això la transfiguració que llegim avui vol d'alguna manera apaivagar l'escàndol de la creu fent veure a Pere i als seus companys que el terme final de la passió i mort de Jesús és la vida plena, la resurrecció de la que n'és un tast la transfiguració. S'hi troba *tan bé* Pere que només pensa a fer tres cabanes: *per a Crist, per a Moisès i per a Elies.* Es troba a la glòria, es troba al cel. Però el Pare diu: *Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut: escolteu-lo.* Pere escolta Jesús quan parla de la passió perquè és el Fill estimat de Déu i aquest és el camí que el Pare vol que segueixi. Per això tot seguit s'esvaeix la visió i es troben *amb Jesús tot sol.* Cal ara seguir el camí de la passió i la mort que acabarà, però, en la transfiguració plena, és a dir en la resurrecció. Pere ens diu a la segona lectura: *Aquest és el meu Fill, el meu estimat... Aquesta veu del cel nosaltres la vam sentir quan érem amb ell a la muntanya.* Abans ha dit: *Nosaltres vam contemplar amb els nostres ulls la seva grandesa.* Després de la resurrecció Pere ho entén tot. I en la primera lectura Daniel confessa: *Vaig veure venir com un Fill d'home... i li fou donada la sobirania, la glòria i la reialesa, i tots els pobles, tribus i llengües li faran homenatge.* Aquest Jesús que va a la mort és el Senyor de tot el món, el Rei etern: *La seva sobirania és eterna.* Aquesta festa de la Transfiguració (molt important a l'Orient) ensenya que el camí de la vida, de la felicitat, de la resurrecció passa per la passió i la mort. Com diu el prefaci, la Transfiguració ha d'allunyar també de nosaltres l'escàndol de la creu.

Mn. Jaume Pedrós